

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 10. travanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Otpusti nam duge naše“

Draga braćo i sestre, dobar dan! Dan nije tako lijep, ali svejedno vam želim dobar dan!

Nakon što se Bogu uputilo molitvu za kruh svagdanji, molitva Očenaš ulazi u polje naših odnosa s drugima. A Isus nas uči da molimo Oca: „I otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim!“ (Mt 6, 12). Kako što nam je potreban kruh tako nam treba oprost. I to svaki dan.

Kršćanin koji moli traži od Boga prije svega da mu otpusti dugove, to jest njegove grijehе, loše stvari koje čini. Ovo je prva istina svake molitve: bili mi i savršeni, bili mi i kristalno čisti sveci koji nikada u životu nisu skrenuli s puta dobra, uvijek ostajemo djeca koja sve duguju Ocu. Koji je najopasniji stav svakog kršćanskog života? To je oholost.

To je stav onog koji stoji pred Bogom držeći da je uvijek čist pred Njim: oholica vjeruju da je u njega sve besprijekorno. Poput onog farizeja iz prispodobe, koji u hramu misli da se moli, ali se zapravo hvali pred Bogom: „Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi“. Ljudi koji se osjećaju savršenima, ljudi koji kritiziraju druge, oholi su ljudi. Nitko od nas nije savršen, nitko. Naprotiv, carinik, koji je stajao iza u hramu, grešnik kojeg su svi prezirali, zaustavlja se na pragu hrama, ne smatra se dostojnim da uđe i uzda se u Božje milosrđe. Isus komentira: „ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj!“ (Lk 18, 14), to jest oprosteno mu je, spašen je. Zašto? Jer nije bio ohol, jer je prepoznao svoje ograničenosti i svoje grijehе.

Ima grijehа koji se vide i grijehа koji se ne vide. Postoje očiti grijesi koji se ne mogu sakriti, ali postoje i skriveni grijesi, koji se ugnježđuju u srce, a da mi toga uopće nismo svjesni. Najgori od njih je oholost koja može zaraziti čak i one koji žive intenzivan vjerski život.

Nekoć davno, u 16. i 17. stoljeću, u doba jansenizma, postojao je glasoviti samostan časnih sestara: bile su savršene i za njih se govorilo da su čiste kao anđeli, ali ohole kao zlodusi. To je loša stvar. Grijeh razbija veze bratstva, grijeh nas navodi na to da mislimo da smo bolji od drugih,

grieh nas navodi na to da vjerujemo da smo slični Bogu.

Naprotiv, pred Bogom smo svi grešnici i imamo razloga udarati se u prsa! – svi mi – poput onoga carinika u hramu.

Sveti Ivan, u svojoj prvoj poslanici, piše: „Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama“ (1 Iv 1, 8). Ako želiš varati sebe, reci da nisi sagriješio; tako sebe samog obmanjuješ.

Dužnici smo prije svega zato što smo u ovome životu toliko toga primili: život, oca i majku, prijateljstvo, ovaj divni stvoreni svijet... Premda se svima događa da prolaze kroz teške dane moramo uvijek imati na umu da je život milost, čudo koje je Bog izveo ni iz čega.

Nadalje, dužnici smo jer, čak i ako uspijemo ljubiti, nitko od nas to ne može učiniti samo svojim silama. Prava ljubav je kad možemo ljubiti, ali s Božjom milošću. Nitko od nas ne sja vlastitim svjetlom.

Postoji ono što su drevni teolozi zvali „*mysterium lunae*“ ne samo u identitetu Crkve, nego također u povijesti svakog od nas. Što znači ovaj „*mysterium lunae*“? To je kao mjesec, koji nema vlastitu svjetlost, nego odražava sunčevu svjetlost. I mi nemamo svoju vlastitu svjetlost: svjetlost koju imamo odraz je Božje milosti, Božje svjetlosti.

Ako ljubiš to je zato što ti se netko drugi nasmiješio dok si bio dijete, učeći te da odgovoriš osmijehom. Ako ljubiš to je zato što te netko tko je uz tebe probudio na ljubav, pomažući ti da shvatiš kako se u njoj krije smisao postojanja.

Pokušajmo poslušati priču neke osobe koja je pogriješila: zatvorenika, osuđenika, ovisnika o drogi... poznajemo tolike koji griješe u životu. Ne dovodeći u pitanje odgovornost, koja je uvijek osobna, zapitaj se ponekad koga treba kriviti za njegove pogreške, da li samo njegovu savjest ili povijest mržnje i napuštenosti koju netko nosi sa sobom.

I to je tajna mjeseca: ljubimo prije svega zato što smo ljubljeni, opraštamo zato što je nama samima oprošteno. A ako netko nije bio osvjetljen sunčevom svjetlošću, postaje leden kao tlo zimi.

Kako ne prepoznati, u lancu ljubavi koji seže do nas, također brižnu prisutnost Božje ljubavi? Nitko od nas ne ljubi Boga kao što je On ljubio nas.

Dovoljno je stati pred raspelo kako bi se shvatio taj nesrazmjer: On nas je ljubio i uvijek On nas prvi ljubi.

Molimo dakle: Gospodine, i najsvetiji među nama ne prestaje biti tvoj dužnik. Oče, smiluj se svima nama!

Pozdrav hrvatskim hodočasnici

Srdačno pozdravljam hrvatske hodočasnike, a na osobit način delegaciju Hrvatskoga vojnog učilišta, u pratnji biskupa vojnog ordinarija msgr. Jure Bogdana. Neka Božji blagoslov bude uvijek nad vama i vašim obiteljima, kako biste u povjerenom vam poslanju mogli djelovati za opće dobro ljudskoga društva. Također pozdravljam Šibensko pjevačko društvo „Kolo“, prigodom stodvadesete obljetnice osnutka. Od srca sve blagoslivljam! Hvaljen Isus i Marija!

U sklopu pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Bliži nam se kraj korizme. Svjetlost i utjeha Gospodinovog Uskrsa sada su već blizu. Puni radosti i nade, pripravimo se da Kristovi osjećaji postanu naši vlastiti i da živimo u punini dane njegove muke i proslavljenja.
